

POIWSTAŃ EUROPO!

PROGRAM WYBORCZY

democrats.eu

POIWSTAŃ EUROPO!

Pierwszy raz od początku swego istnienia Unia Europejska – jedyny w swoim rodzaju projekt w historii naszego kontynentu – może rozpaść się, a nawet przestać istnieć. Zawierowania wynikające z nieudolnie kontrolowanej globalizacji, poważne konsekwencje gospodarczo-społeczne kryzysu finansowego, wpływ bezprecedensowej rewolucji technologicznej oraz chaotyczne zarządzanie migracją ludności to czynniki, które doprowadziły do tego, że polityczni ekstremiści zdecydowali się wykorzystać obawy i wątpliwości zaniepokojonych i zdezorientowanych obywateli.

Europa musi się od tego odciąć, wdrażając poważne i radykalne reformy demokratyczne. Mieszkańcy kontynentu zostali niejako odłączeni od wizji i przeznaczenia Europy. Europa nie może istnieć bez swoich obywateli.

Czas najwyższy, aby Europejscy Demokraci pokazali, na co ich stać.

Partie, które dominowały na europejskiej scenie politycznej w ostatnich dziesięcioleciach, nie potrafią już ożywić tego niewiarygodnego impetu, jaki nadali Europie ojcowie założyciele.

Ogarnęła je apatia i nie są już w stanie sprostać oczekiwaniom obywateli. Wciąż pogłębia się przepaść między obywatelami Europy a jej instytucjami. Poza tym polityka europejska często jest nieadekwatna lub niepełna.

Czas najwyższy, aby Demokraci przejęli władzę. Mamy obowiązek realizować nasze europejskie marzenie wspólnie z obywatelami. Nasze najważniejsze wartości to szacunek dla ludzkiej godności, praworządność, wolność, równość, solidarność i odpowiedzialność.

Wartości te są zakorzenione w naszych społeczeństwach w formie pluralizmu, zakazu dyskryminacji, tolerancji, szacunku dla mniejszości narodowych i językowych, równości mężczyzn i kobiet oraz inwestycji w młodzież i edukację.

Europejska Partia Demokratyczna pragnie i musi doprowadzić do powstania nowej konstelacji politycznej, której celem będzie zachęcenie Europy do powrotu na właściwy tor.

Projektów nie brakuje.

Polityka europejska ukierunkowana na zwalczanie zmian klimatycznych należą do najambitniejszych na świecie. I choć Stany Zjednoczone podjęły decyzję o nierespektowaniu porozumienia paryskiego, Europa nie może przestać naciskać na realizację ambitnego planu przejścia na ekologiczną gospodarkę finansowaną z własnych nowych źródeł i generującą miliony nowych miejsc pracy.

Utworzyliśmy wspólną walutę, ale nikt nią nie zarządza na szczeblu politycznym. Nie istnieją żadne narzędzia ani zasoby budżetowe, które pozwoliłyby państwom należącym do strefy euro koordynować politykę gospodarczą i czerpać korzyści z solidarności partnerów w wypadku asymetrycznych wstrząsów.

Stworzyliśmy unię gospodarczą i monetarną, ale pozwalamy państwom członkowskim konkurować bez skrupułów w obszarze podatków, zwłaszcza jeśli chodzi o podatek dochodowy od osób prawnych.

Twierdzimy, że jesteśmy zdeterminowani chronić Unię przed nadmierną globalizacją, ale jednocześnie pozwalamy konkurentom zewnętrznym przejmować kontrolę nad naszymi strategicznymi firmami lub infrastrukturą. Poza tym nie staramy się promować

rozwoju europejskich gigantów przemysłowych, którzy byłiby w stanie konkurować z ogromnymi przedsiębiorstwami konkurentów.

Wielkie internetowe firmy międzynarodowe sporo zarabiają na handlu danymi europejskich obywateli, ale płacą niższe podatki niż europejskie MŚP.

Przyjęto niedawno europejski filar praw socjalnych, ale wciąż nie posiadamy skutecznych instrumentów do walki z dumpingiem społecznym czy też planu propagowania społecznej konwergencji, która jest zasadniczym elementem wzmacniania europejskiej spójności pod względem społecznym i terytorialnym.

Mamy formalnie ustanowioną wspólną granicę, ale nie zarządzamy nią razem, co powoduje że państwa członkowskie z południa kontynentu muszą praktycznie same kontrolować dziesiątki tysięcy kilometrów morskiej granicy. Poza tym cały czas nie opracowano wspólnych zasad dotyczących azylu.

Wywieramy nacisk na państwa afrykańskie, z których pochodzą lub przybywają migranci, starając się je skłonić do ograniczenia liczby osób wyjeżdżających do Europy, ale nie udało się nam wdrożyć Planu Marshalla, który jest potrzebny Afryce do okietznania kontynentu, którego liczba ludności wciąż dynamicznie się powiększa.

Gdybyśmy zsumowali środki budżetowe, które przeznaczają poszczególne państwa członkowskie UE na obronę, okazałoby się, że wydajemy na ten cel więcej pieniędzy niż Rosja, a jednak w sytuacjach nadzwyczajnych nie jesteśmy w stanie wystać wojsk europejskich na zagraniczne misje. Nie umiemy też odwieść Rosji od stosowania zuchwałej i agresywnej polityki wobec jej europejskich sąsiadów.

Stojące przed nami wyzwania są poważne i pilne.

EPD chce je podjąć.

Naszym zdaniem nadszedł czas na przebudowę Europy.

PIERWSZY FILAR

CO SPRAWIA, ŻE RAZEM ŻYJEMY

1.1 DEMOKRACJA: WYMAGANE REFORMY INSTYTUCJONALNE

1.1.1 Listy ponadnarodowe

Unia Europejska jest demokracją niepełną. Ma co prawda swój parlament, którego uprawnienia w ostatnich latach znacznie wzrosły, jednakże wciąż są one ograniczone. Parlament Europejski nie posiada żadnych kompetencji w obszarze przychodów, nie ma uprawnień do wdrażania czy proponowania inicjatyw, odgrywa drugorzędną rolę w wyborze członków europejskiej władzy wykonawczej.

Najważniejsze jest jednak to, że jego skład wynika w dużej mierze z tego, co dzieje się w konkretnym państwie niż z dbałości o sprawy ogólnoeuropejskie.

EPD popiera wprowadzenie list ponadnarodowych dla znaczącej liczby miejsc w Parlamencie Europejskim.

W ten sposób wyborcy mieliby do dyspozycji listy z kandydatami walczącymi o wdrożenie programów dla całej Europy.

1.1.2 Wzmocnienie demokracji partycypacyjnej

Zbyt wielu obywateli postrzega Unię Europejską jako anonimową maszynę biurokratyczną niewrażliwą na problemy i aspiracje zwykłych ludzi, która nie zajmuje się ich problemami i żądaniami.

EPD chce to zmienić. Wzywa Unię Europejską do zmobilizowania odpowiednich zasobów, które zagwarantują obywatelom prawo do składania petycji w Parlamencie Europejskim.

Poza tym EPD uważa, że istnieje pilna potrzeba analizy i złagodzenia zasad odnoszących się do europejskiej inicjatywy obywatelskiej, która ma umożliwić obywatelom wnioskowanie do Komisji Europejskiej w celu złożenia propozycji prawnej w kwestii, która ich dotyczy.

1.1.3 Karanie zapędów autorytarnych państw członkowskich

Ze względu na konieczność stosowania niekiedy zasady jednomyślności jest rzeczą nie do przyjęcia, aby państwo członkowskie, które wykazuje tendencje populistyczne czy nawet totalitarne, mogło narzucać swoją wolę innym państwom członkowskim UE. W pełni demokratyczne narody i kraje nie mogą zgodzić się na to, aby jakiś reżim paraliżował lub blokował Unię.

EPD postuluje wprowadzenie europejskiego mechanizmu ochrony demokracji, praworządności i praw podstawowych. Powinno to nastąpić w drodze rezolucji przyjętej przez Parlament Europejski tak, aby zwiększyć kompetencje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie łamania zasad praworządności w państwach członkowskich UE.

Mając na uwadze ryzyko populistycznych czy nawet autorytarnych nadużyć, z którym boryka się Europa, proponujemy utworzenie systemu, w którym nieprzestrzeganie fundamentalnych wartości (art. 7 traktatu lizbońskiego) skutkowałoby:

- > zamrożeniem wszelkiej europejskiej pomocy finansowej;
- > zawieszeniem wszelkich praw głosu w sprawach wymagających jednomyślności.

W ramach środków tymczasowych stosowanych w procesie regulowanym art. 7 traktatu lizbońskiego uprawnione osoby lub organizacje z danego państwa członkowskiego mogłyby ubiegać się o fundusze europejskie bezpośrednio od Komisji Europejskiej.

1.2 POTWIERDZENIE NASZYCH WSPÓLNYCH WARTOŚCI

Unia Europejska, jak każda inna społeczność polityczna, potrzebuje wspólnych wartości i odniesień, które zapewnią jej spójność, możliwość dokonywania właściwych wyborów, znaczenie i zgodność z prawem.

Wartości te – leżące w centrum naszej wspólnej tożsamości – kształtowały się na przestrzeni wieków trudnej historii. Bywały nieraz zaniedbywane, czasami lekceważone, ale na koniec zawsze zwyciężały.

Nasze najważniejsze wartości to: szacunek dla ludzkiej godności, praworządność, wolność, równość, solidarność i odpowiedzialność.

Znajdują one odzwierciedlenie w naszych społeczeństwach jako pluralizm, zakaz dyskryminacji, tolerancja, poszanowanie mniejszości narodowych i językowych, równość płci i rozdział władzy. Nawet jeśli jest o nich mowa w traktatach założycielskich, nabiorą prawdziwego znaczenia dopiero wtedy, gdy zapiszemy je złotymi literami w europejskiej konstytucji, na której bardzo nam zależy.

1.3 KLUCZE DO PRZYSZŁOŚCI

Edukacja i wymiana to dwa najważniejsze klucze do przyszłości.

Intensyfikacja wymiany politycznej i kulturowej wśród obywateli odgrywa ważną rolę w tworzeniu europejskiej tożsamości i sprzyja współpracy obywateli Europy.

Program ERASMUS odgrywa zasadniczą rolę we wzmacnianiu poznawania różnych kultur europejskich, budowaniu wspólnego gruntu i kształtowaniu się europejskiego społeczeństwa.

EPD żąda, aby program ERASMUS został objęty poważniejszym budżetowaniem. Mówimy tu o trzykrotnym zwiększeniu rocznego budżetu i poszerzeniu zakresu programu o młodych praktykantów, artystów i przedsiębiorców.

Pragniemy, aby młodzi ludzie tworzyli wspólną europejską historię oraz byli świadomi wysiłków podejmowanych przez wspólne instytucje na bazie jednolitego terytorium. Trzeba wyjść poza granice z myślą o tworzeniu europejskiej sfery publicznej. Należy to robić, uwzględniając komunikację na poziomie europejskim, która przyczyni się do powstania wspólnej europejskiej sfery publicznej stanowiącej uzupełnienie sfer narodowych, regionalnych i lokalnych. EPD [dąży to utworzenia mediów europejskich dla młodzieży](#). Ich celem powinna być poprawa świadomości odnośnie do naszego wspólnego członkostwa. Media te mogłyby być promowane przez władze państwowe, tak jak już ma to miejsce w przypadku Arte.

2

20 EURO
EYPO

50 EURO
EYPO

100 EURO
EYPO

DRUGI FILAR ZRÓWNOWAŻONY I WSPÓLNY WZROST GOSPODARCZY

2.1 REAKTYWACJA STREFY EURO, WALKA O INNOWACJE, EUROPEJSKA POLITYKA PRZEMYSŁOWA

2.1.1 Silna, demokratycznie zarządzana strefa euro

Waluta euro jest niewątpliwie największym osiągnięciem Unii Europejskiej. Od czasu wdrożenia realizuje zadania przypisane jej w traktatach: zapewnienie stabilności cen i promocja handlu. Odegrała ona rolę bufora chroniącego Europę przed wstrząsem wywołanym kryzysem finansowym z 2008 roku. Wspierała zarządzanie defycytami publicznymi i przyczyniła się do powstania płynności zapewniającej wzrost.

Sukces waluty euro jest praktycznie kwestią bezdyskusyjną, ale wydajność strefy euro jest bardziej kontrowersyjna. **W ostatnich latach stopa bezrobocia w strefie euro (obejmującej 19 państw) była wyższa niż w 28 krajach należących do Unii Europejskiej.** W tym samym okresie – i tak jest do dziś – wskaźniki wzrostu PKB w strefie euro były niższe niż wskaźniki odnotowywane w 28 państwach członkowskich Unii Europejskiej. Poza tym w samej strefie euro należące do niej kraje podążają w kierunku coraz większej różnorodności, zamiast dążyć do jednorodności pod względem wydajności.

Dla obywateli euro jest prawdziwym paradoksem. Z jednej strony jest to realna waluta (pieniądze w naszych kieszeniach), z drugiej wielka niewiadoma (waluta niezdefiniowanego obszaru, zarządzana przez autokratów w nieprzejrzystych instytucjach).

Przyszłość waluty i strefy euro wymaga zniwelowania tych różnic w odczuciach i wydajności.

Propozycja EPD dot. ożywienia strefy euro opiera się w głównej mierze na skoordynowanej inicjatywie konwergencji, która powinna być realizowana przez nastawione proeuropejsko i proaktywnie państwa należące do strefy euro (5–7 państw), w tym tandem francusko-niemiecki. Państwa te powinny wspólnie określić cel konwergencji w odniesieniu do gospodarczego środowiska regulacyjnego, zasad fiskalnych, filaru socjalnego i prawa pracy. Mogłyby prowadzić konsultacje w przedmiocie np. jednego lub dwóch wspólnych projektów inwestycyjnych w obszarze innowacji, sektora cyfrowego lub przemysłu przyszłości (np. agencja ds. cyfrowych i sztucznej inteligencji). Powinny działać wspólnie na rzecz osiągnięcia tego celu. Oczywiście każde państwo podejmowałoby kroki równoległe na bazie procesów krajowych w niedługiej perspektywie czasowej (np. 3 lat). Krótko mówiąc, mówimy tu o swoistej konwergencji równoległej.

Drugim kluczem do ożywienia strefy euro jest oczywiście osiągnięcie przychodów z podatków krajowych, takich jak podatek od transakcji finansowych czy opodatkowanie GAFAN (Google, Apple, Facebook, Amazon, Netflix). Powinno to obejmować finansowanie nowych polityk i stanowić rekompensatę strat w zasobach budżetowych, spowodowanych brexitem. Warto dodać, iż nie może być mowy o wprowadzeniu systemu pobierania podatków na poziomie europejskim czy zwiększeniu zobowiązań podatkowych dla obywateli Europy.

Zdaniem EPD można i trzeba – bez zmiany traktatów – wzmocnić nadzór nad strefą euro poprzez:

- > powołanie do życia międzyparlamentarnego komitetu finansowego odpowiedzialnego za strefę euro, którego zadaniem będzie sprawowanie demokratycznej kontroli. Komitet ten powinien zajmować się sprawami finansowymi strefy euro oraz jej budżetem. W jego skład mogłoby wchodzić stali członkowie komitetów finansowych parlamentów krajowych oraz członkowie Komitetu ECON w Parlamencie Europejskim. Głównym zadaniem Komitetu powinno być monitorowanie decyzji wpływających bezpośrednio na strefę euro, jeśli chodzi o sprawy gospodarcze i budżetowe, a także koordynacja kwestii budżetowych na poziomie krajowym i europejskim;
- > powołanie wiceprzewodniczącego Komisji Europejskiej odpowiedzialnego za strefę euro, w porozumieniu z parlamentami krajowymi i komitetem międzyparlamentarnym.

Jeżeli UE ma pokonywać przyszłe kryzysy, musi zapewnić sprawne funkcjonowanie Europejskiej Unii Walutowej poprzez wdrożenie unii bankowej z uwzględnieniem europejskiego systemu gwarancji depozytów.

2.1.2 Inwestycje w badania i innowacje

Badania i innowacje zawsze odgrywały zasadniczą rolę na polu konkurencyjności przedsiębiorstw i wzrostu gospodarczego. Dziś rola ta stała się jeszcze ważniejsza, gdyż mamy do czynienia z nową rewolucją technologiczną, bezprecedensowymi wyzwaniami związanymi z ochroną planety przed globalnym ociepleniem, nowymi zagrożeniami w obszarze obrony i bezpieczeństwa, coraz większymi aspiracjami społecznymi w zakresie lepszej jakości życia oraz koniecznością ochrony i poszanowania środowiska naturalnego.

Europa musi robić więcej, aby sprostać tym wyzwaniom.

Odsetek PKB przeznaczany w UE na badania i rozwój wynosi tylko 2,03%, czyli prawie o jeden procent mniej od zaplanowanej wartości (3%). Co gorsza 17 z 28 państw członkowskich przeznaczają na ten cel mniej niż 1,5% PKB. Ogólnie rzecz biorąc, UE przeznaczają na badania i rozwój o 1% mniej środków niż USA, o 1,5% mniej niż Japonia, o Chinach nawet nie wspominając.

EPD pragnie, aby UE nadal była wiodącą globalną potęgą gospodarczą.
Dlatego nasza partia żąda:

- > zwiększenia nakładów na europejski program ramowy w zakresie badań naukowych (Horyzont Europa) do przynajmniej 120 miliardów EUR;
- > zwiększenia poziomu finansowania badań i innowacji w funduszach strukturalnych;
- > wyodrębnienia w przyszłym wspólnotowym funduszu inwestycyjnym (Invest EU) środków potrzebnych do zachęcenia prywatnego sektora do inwestycji w badania i innowacje nawet 200 miliardów EUR w ciągu następnych 7 lat;
- > rozpoczęcia nowego ambitnego programu mającego na celu wsparcie gospodarki cyfrowej i sztucznej inteligencji;
- > koncentrowania funduszy EFRR głównie na infrastrukturze wiedzy.

2.1.3 Wdrożenie prawdziwej polityki przemysłowej

Przez całe wieki – zwłaszcza w wieku XIX i XX – przemysł był fundamentem potęgi państw Europy. Dziś jest podobnie, choć sektor usługowy bardzo zyskał na znaczeniu.

Liczby mówią same za siebie. Przemysł europejski zapewnia pracę ponad 30 milionom osób. Generuje 17% wytwarzanej w Europie wartości dodanej, stanowiąc niemal 70% całkowitego eksportu. Każde miejsce pracy w sektorze przemysłowym prowadzi – bezpośrednio lub pośrednio – do powstania dwóch innych miejsc pracy w łańcuchu wartości. A jednak można powiedzieć, że prowadzimy w Europie politykę przemysłową z prawdziwego zdarzenia. Jedyna, która istniała – w branży węgla i stali – już nie obowiązuje.

To prawda, że UE nadal posiada pozycję światowego lidera w wielu branżach: chemicznej, farmaceutycznej, wytwórstwa metalu, transportu (drogowego, lotniczego, kolejowego) itd. Ale pozostajemy daleko w tyle za Stanami Zjednoczonymi, jeśli chodzi o sektory przyszłości, i zagraża nam coraz silniejsza pozycja Chin.

Potrzebna jest pilna reakcja. Oto propozycje EPD:

- > opracowanie i wdrożenie [strategii rozwoju przemysłu europejskiego w kluczowych sektorach przyszłości: cyfrowym, sztucznej inteligencji, technologii niskoemisyjnej, kosmicznym itd.;](#)
- > implementacja [systemu uprzedniej autoryzacji planowanych przejęć przez zagranicznych inwestorów europejskich przedsiębiorstw i rozwiązań infrastrukturalnych uznawanych za strategiczne;](#)

- > analiza obowiązujących obecnie zasad dot. konkurencji, ukierunkowana na nieutrudnianie przez firmy działające na rynku światowym powstawania europejskich gigantów;
- > wprowadzenie szybszego i skuteczniejszego systemu antydumpingowego z myślą o karaniu firm importowych, które nie przestrzegają zasad uczciwej konkurencji.

2.2 BUDOWA EUROPEJSKIEGO FILARU SOCJALNEGO

Pomimo zapisów traktatowych Europa Socjalna w praktyce została poddana instrumentalizacji i funkcjonalnej ideologizacji. Stało się tak, ponieważ założono, iż integracja społeczna nastąpi automatycznie w wyniku integracji rynkowej. Założenie się nie sprawdziło, a niedawny kryzys ujawnił poważne nierówności społeczne wśród europejskich obywateli oraz brak zadowolenia odnośnie do szeregu potrzeb społecznych.

W tym kontekście Europejska Partia Demokratyczna ma następujące propozycje:

Europejski filar praw socjalnych jest jednym z najważniejszych priorytetów EPD na najbliższe lata. Najlepiej byłoby, gdyby Europa Socjalna potrafiła określić swoje ogólne cele i zakresy działań zgodnie z zasadą pomocniczości.

Wzywamy instytucje europejskie do opracowania w najbliższej przyszłości wstępnego planu rozwoju filaru socjalnego, który uwzględni finalizację rynku wewnętrznego i stopniową implementację realnej strategii konwergencji w odniesieniu do warunków pracy,

płatcy minimalnej, walki z dumpingiem społecznym, gwarantowanych dochodów minimalnych i minimalnej emerytury. Celem jest zapewnienie wszystkim Europejczykom prawa do życia na odpowiednim poziomie z uwzględnieniem różnic w kosztach życia w poszczególnych państwach członkowskich przy jednoczesnym zagwarantowaniu zrównoważonego rozwoju i odpowiedzialnego zarządzania środkami publicznymi.

Sprawą priorytetową w prawodawstwie musi być równość płci pod względem dostępu do zatrudnienia i jednakowych płac (za tę samą pracę).

Popieramy propagowanie gospodarki społecznej i asocjacyjnych modeli pracy, takich jak współpraca kolektywna, celem reagowania na negatywne skutki globalizacji.

Naszym zdaniem Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji powinien działać prewencyjnie, przed etapem zwolnień grupowych i relokacji przedsiębiorstw.

Europejski filar praw socjalnych powinien zawierać konkretne propozycje dot. kluczowych obszarów polityki, takich jak wsparcie dla rodzin i dzieci, dążenie do zwiększenia liczby narodzin, równowaga między życiem zawodowym a prywatnym oraz długoterminowa opieka nad starszymi osobami, zwłaszcza uzależnionymi od innych.

Podobnie, należy przygotować propozycje ukierunkowane na lepsze włączenie społeczne młodych pracowników (którzy nie ukończyli 30. roku życia) oraz starszych pracowników (którzy ukończyli 50. rok życia) na rynku mieszkaniowym i rynku pracy.

Wreszcie, mając na względzie zasady pomocniczości i proporcjonalności, opowiadamy się za partycypacją samorządów w procesie zarządzania narzędziami typu Europejski Fundusz Społeczny i „gwarancja dla młodzieży”, gdyż polityki dot. aktywnego zatrudnienia, w tym innowacje społeczne i polityki w zakresie równości, są wdrażane na szczeblu lokalnym i regionalnym.

2.3 PRZECIWDZIAŁANIE ZMIANOM KLIMATYCZNYM

Wdrażana od wielu lat polityka europejska nastawiona na walkę ze zmianami klimatu należą do najambitniejszych na świecie: cele europejskie określone mianem 3x20 (-20% emisji CO₂, +20% produkcji energii odnawialnej, -20% zużycia energii – wszystko do 2020 roku).

Stany Zjednoczone odmówiły co prawda realizacji postanowień zawartych w porozumieniach paryskich z 2015 roku, ale Europa musi podjąć tę inicjatywę ponownie. W tej sytuacji EPD stanowczo podtrzymuje swoje stanowisko, że [przejdzie na gospodarkę](#)

ekologiczną powinno przybrać formę trzeciej rewolucji przemysłowej, w wyniku której powstaną miliony miejsc pracy w Europie i na świecie. Nasze zalecenia są następujące:

- > **Ustalenie ceny na emisję gazów cieplarnianych.** Główną przyczyną globalnego ocieplenia jest węgiel. Dziś jest to surowiec tańszy od gazu, który mniej zanieczyszcza powietrze. Ustalenie ceny na emisję gazów cieplarnianych to wyraźny sygnał, na który czekają firmy zainteresowane przestawieniem się na energię odnawialną.
- > Wprowadzenie podatku od transakcji finansowych. To innowacyjne, zrównoważone i niedyskryminujące źródło finansowania może być wykorzystane do założenia globalnego funduszu inwestycyjnego, którego celem będzie redukcja emisji gazów cieplarnianych.
- > **Opracowanie globalnych instrumentów monitorowania i oceny zaangażowania państw członkowskich na COP21.** Instrumenty te stanowiłyby gwarancję, że zobowiązania będą przestrzegane w duchu przejrzystości i wspólnej odpowiedzialności. Pozwolą też na zwiększanie zobowiązań co pięć lat.
- > Implementacja ambitniejszej polityki w związku z problemami dotyczącymi lasów, rolnictwa, wsi i żywności. Opowiadamy się w szczególności za **wdrażaniem programów rekultywacji w obszarach miejskich** szczególnie narażonych na fale upałów w lecie, jak również programów mających na celu lepszą ochronę drzew i lasów (zwłaszcza w obszarach miejskich).

- > Powołanie do życia [europejskich służb obrony cywilnej](#), które będą reagować na klęski żywiołowe w krajach członkowskich.
- > Podjęcie decyzji – na przykładzie zapisów wspólnej polityki rolnej UE – o wdrożeniu [wspólnej polityki energetycznej](#), której akt założycielski będzie zakładał przeznaczenie 100 miliardów EUR na plan inwestycji klimatycznych. Politykę tę powinien objąć swym patronatem Europejski Bank Inwestycyjny w latach 2019–2024. Mówimy tu o konkretnych pożyczkach dla państw członkowskich, samorządów i przedsiębiorstw w celu dziesięciokrotnej intensyfikacji inwestycji w 4 obszarach: modernizacja energetyczna budynków, inteligentne sieci, systemy magazynowania energii i wytwarzanie energii odnawialnej.
- > Reorganizacja europejskiego nadzoru nad morzami i oceanami w celu ugruntowania przywództwa Europy.
- > Zakaz używania plastiku nienadającego się do recyklingu do 2025 roku oraz zakończenie praktyki planowania żywotności produktów poprzez wydłużenie gwarancji.

Drugim priorytetem EPD jest walka o [zachowanie bioróżnorodności](#). Naszym zdaniem kwestia ta powinna mieć w Europie takie samo znaczenie jak przeciwdziałanie zmianom klimatycznym. Europejska Partia Demokratyczna chce zapewnić pełną świadomość w odniesieniu do omawianej sytuacji, w związku z czym przedstawia następujące zalecenia:

- > Wznowienie dialogu pomiędzy państwami członkowskimi UE w przedmiocie zakazu używania najbardziej toksycznych substancji chemicznych. Do każdej decyzji powinien zostać dołączony plan dla profesjonalistów i sektorów, na które zakaz ten wywiera największy wpływ. W każdym razie konieczne jest podjęcie nowej decyzji dot. zakazu stosowania glifosatu do 2023 roku (chodzi nie tylko o zmiany w autoryzacjach wprowadzania produktów na rynek).
- > Stosowanie odpowiednich środków, jeśli chodzi o produkty importowane do UE, które nie spełniają norm środowiskowych wymaganych od naszych producentów i przedsiębiorstw.
- > Podjęcie działań i przygotowanie programu wsparcia dla farm owczych znajdujących się w bezpośrednim pobliżu siedlisk dużych drapieżników (niedźwiedzi, wilków, rysiów itp).

2.4 NOWY MODEL ZRÓWNOWAŻONYCH GOSPODARSTW ROLNYCH I ŁOWISK

EPD dostrzega wartość dodaną generowaną przez europejskie rolnictwo. Jednocześnie opowiada się za [wdrożeniem nowego, zrównoważonego, skutecznego i produktywnego modelu rolnictwa sprzyjającego realizacji celów gospodarczych i środowiskowych z korzyścią dla rolników, konsumentów, społeczności wiejskich i środowiska naturalnego](#).

Według EPD głównymi siłami napędowymi reformy powinny być

zrównoważony rozwój, innowacje, bezpieczeństwo żywności w każdym państwie członkowskim, konkurencyjność i walka ze zmianami klimatycznymi.

Poza tym [budżet wspólnej polityki rolnej musi być wystarczająco duży, aby zapewnić adekwatne finansowanie celów](#) i nie dopuścić do ewentualnej renacjonalizacji w przyszłości.

EPD opowiada się za [wspólną polityką rolną, która uczciwie traktuje wszystkich rolników](#). Oczywiście zdajemy sobie sprawę, że warunki naturalne, koszty produkcji i standard życia nie są w Europie wszędzie takie same. Trzeba to wziąć pod uwagę, prowadząc redystrybucję wsparcia. Naszym zdaniem ryczałtowy system dopłat dla całej UE nie mógłby skutecznie odzwierciedlić różnorodności rolniczej kontynentu. Wspólna polityka rolna powinna też uwzględniać cele europejskiego filaru socjalnego, jeśli chodzi o zwalczanie biedy i bezrobocia na wsi.

Jesteśmy orędownikami dalszego nastawienia wspólnej polityki rolnej na wolny rynek. Nie chcemy powrotu do niesprawdzonych polityk, ale uważamy, że nie może się to odbywać kosztem bezpieczeństwa i jakości żywności, dobrostanu zwierząt czy środowiska naturalnego. Nie można też utrudniać [rolnikom osiągnięcia przyzwoitych dochodów za dostawy wytwarzanych produktów na rynek](#).

EPD będzie sprzyjać wspólnej polityce rolnej, która promuje różnorodność modeli rolniczych i wspiera stopniowe przejście na stosowanie [nowoczesnych metod upraw, które minimalizują](#)

wykorzystanie produktów ochrony roślin, zastępując je asortymentem alternatywnym przyjaznym dla środowiska. Zależy nam na zapewnianiu wysokich standardów dobrostanu zwierząt i zwiększaniu możliwości monitoringu, na gwarantowaniu odpowiednich norm sanitarnych i fitosanitarnych, utrzymaniu i regenerowaniu bioróżnorodności oraz niedopuszczaniu do marnotrawienia żywności. Rozwiązaniom tym powinny towarzyszyć, na miarę potrzeb, konkretne cele i wskaźniki UE.

Opowiadamy się za przyszłą wspólną polityką rolną, w której podkreśla się znaczenie i wagę **programów jakości żywności, takich jak oznaczenia geograficzne**, uwzględniając wartość dodaną generowaną przez europejskie rolnictwo. Unijne produkty najwyższej jakości są częścią dziedzictwa i kultury UE. Stanowią bezcenny składnik aktywów europejskich w skali globalnej i są kluczem do dynamicznego rozwoju gospodarki wiejskiej oraz MŚP.

Podsumowując sprawy związane ze wspólną polityką rolną, chcemy dodać, że naszym zdaniem **inwestycje w innowacje, cyfryzację, edukację i szkolenia są niezbędne dla przyszłego rozwoju europejskiego rolnictwa** („powiązanie tego, co wiemy z tym, co uprawiamy”).

Wspólna polityka rybołówstwa to jedna z kluczowych polityk Unii Europejskiej. Zapewnienie zgodności z jej postanowieniami umożliwi ochronę miejsc pracy rybaków i odpowiednią dbałość o środowisko

morskie. Odpowiednie funkcjonowanie systemu kontroli przyczyniłoby się do poprawy wydajności całego sektora; należy zwrócić szczególną uwagę na zatwierdzanie nowych protokołów dot. umów partnerskich, które są obecnie stosowane w rybołówstwie. Brexit będzie miał prawdopodobnie duży wpływ na wspólne zasoby rybne i dostęp do rynku, więc nowa umowa dot. łowisk jest priorytetem.

2.5 TRANSPORT. W KIERUNKU ZINTEGROWANEGO SYSTEMU MOBILNOŚCI W EUROPIE.

Utworzenie zintegrowanego systemu zrównoważonej mobilności, który będzie chętnie wykorzystywany przez użytkowników w ramach otwartego, wewnętrznego i konkurencyjnego rynku przedsiębiorców jest priorytetowym celem Europejskiej Partii Demokratycznej, gdyż:

- > system tego typu jest warunkiem swobodnego przepływu towarów i usług oraz prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku;
- > jest też nieodzownym czynnikiem sukcesu w walce ze zmianami klimatu oraz wdrażania nowych polityk energetycznych. W chwili obecnej transport odpowiada za jedną trzecią ostatecznego zużycia energii w państwach zrzeszonych w Europejskiej Agencji Środowiska. Największa część tej energii pochodzi z paliw kopalnych. Transport generuje jedną piątą emisji gazów cieplarnianych w Unii;

- > jest to kwestia **kluczowa dla konkurencyjności naszej gospodarki**, ponieważ poziom nasycenia i problemy związane z przewozem towarów i ludzi skutkują rocznym kosztem rzędu 1% PKB Unii dla przedsiębiorstw i administracji. Ta ogromna kwota wpływa na ostateczny koszt kupowanych przez nas produktów. Dzisiejsze modele transportowe prowadzą do dużej zależności od importowanych paliw kopalnych, które nie są odnawialne i pochodzą z regionów świata borykających się z brakiem stabilności.

Na propozycję EPD składają się trzy elementy:

2.5.1 Utworzenie zintegrowanego systemu mobilności, który zapewni użytkownikom

- > kontrolę zakontraktowanych usług pod względem cen i czasu;
- > usługi transportowe od pierwszego do ostatniego kilometra w ramach operacji jednego zakupu lub jednej usługi;
- > **zautomatyzowane i inteligentne połączenie różnych trybów transportu** ukierunkowanego na przewóz osób lub towarów.

2.5.2 Jednolite ramy prawne zapewniające bezpieczeństwo

- > pogłębienie zasady jednolitej przestrzeni powietrznej, interoperacyjności kolei (kwestie prawne i techniczne), **niedopuszczenie do problemów i dumpingu społecznego, które są jeszcze jedną przyczyną fragmentacji rynku;**
- > inteligentna legislacja, standaryzacja definicji, uproszczenie procesów, redukcja obciążeń administracyjnych, ułatwienie ewaluacji wyników.

2.5.3 Polityka przemysłowa dla sektora

- > reaktywacja transportu jako źródła zatrudnienia poprzez szkolenia dla profesjonalistów, wsparcie dla przedsiębiorców i zaangażowanie na rzecz badań i rozwoju z myślą o pomocy nowym przedsiębiorstwom w osiągnięciu intermodalności i lepszym zarządzaniu dużymi zbiorami danych odnoszących się do przepływu towarów i osób;
- > propagowanie progresywnej dekarbonizacji paliw we wszystkich rodzajach transportu oraz stopniowe dopasowywanie ich do typów wykorzystania, w których poszczególne rodzaje transportu wykazują się najwyższą wydajnością;
- > wspieranie coraz powszechniejszego wykorzystania e-mobilności w pojazdach oraz propagowanie narzędzi umożliwiających przejście z paliw kopalnych na samochody elektryczne (systemy i stacje ładowania, dopłata do zakupu samochodu elektrycznego lub odnawialnych domowych systemów ładowania);
- > promowanie globalnego przywództwa Unii na polu dostarczania usług transportowych oraz dostaw towarów, sprzętu i technologii transportowych.

3

TRZECI FILAR

CO EUROPA MA DO POWIEDZENIA ŚWIATU. SILNA EUROPA

3.1 PRZYSZŁA SPÓJNA I AKTYWNA EUROPEJSKA POLITYKA ZAGRANICZNA

Unia musi wpływać na sąsiadów i resztę świata, propagując pokój, stabilność, dobrobyt i bezpieczeństwo. Jeśli chcemy osiągnąć dobre wyniki, potrzebujemy spójnej i aktywnej polityki zagranicznej. Zdaniem EPD UE i należące do niej państwa powinny mówić jednym zdecydowanym głosem w najważniejszych sprawach dzisiejszego świata. Obecna sytuacja bazująca na słabej polityce nie odzwierciedla rzeczywistego potencjału Unii. Musimy nadal zmieniać wewnętrzne zasady regulujące podejmowanie decyzji oraz zaangażowanie w sprawy międzynarodowe tak, aby wypracować efektywność i zasłużyć na większy szacunek. Musimy [sprawić, aby Unia przestała być blokiem o średnim znaczeniu i stała się globalnym graczem](#).

Przyszła polityka zagraniczna Unii Europejskiej powinna bazować na zasadniczym fakcie: Europa jest nie tylko kontynentem, obszarem kulturowo-politycznym i strefą gospodarczą, ale także – a może nawet przede wszystkim – Europa to podmiot zdolny do rozwiązywania światowych sporów. To właśnie w ten sposób postrzega nas świat, a nasza polityka zagraniczna powinna to odzwierciedlać. Zmieniliśmy się ze świeckiego „terytorium wojny” opanowanego przez „dziedzicznych wrogów” w przyjazny podmiot bazujący na współpracy i rozwoju, którego celem jest „budowanie pokoju”.

Na poziomie globalnym [Stany Zjednoczone pozostają naszym sojusznikiem i ważnym partnerem do rozmów, ale musimy rozwiązać – poprzez dialog i przekonywanie – obecne problemy związane z handlem i taryfami. Z drugiej strony nie możemy zapomnieć o Rosji i roli, jaką odgrywa w świecie. Istnieją aspekty konfliktu i](#)

ważnej kooperacji pomiędzy Unią Europejską a rządem rosyjskim. Powinniśmy nadal się nimi zajmować, zachowując determinację. Biorąc pod uwagę rozwijające się globalne mocarstwa, nasze umowy handlowe i aktywna dyplomacja to elementy o znaczeniu krytycznym. W tym zakresie [wspólna polityka zagraniczna powinna skupiać się na rzeczywistym partnerstwie Unii Europejskiej i Unii Afrykańskiej](#).

[Nasze polityki sąsiedztwa powinny być wdrażane bardziej dynamicznie](#). Musimy wykazać się większą aktywnością, jeśli chodzi o kontakty z [Bałkanami Zachodnimi](#). Musimy przekonać państwa z zachodniej części Półwyspu Bałkańskiego do porzucenia nacjonalistycznej retoryki, dbałości o dobre relacje z sąsiadami, systematyczne wdrażanie standardów demokratycznych oraz reformy gospodarki i systemów administracyjnych.

Z racji tego, że nie przeprowadzono konsultacji z grecką opinią publiczną w sprawie porozumienia znad Prespy, EPD popiera stanowisko Greckiego Związku Centrystów (Enosi Kentroon), który domaga się przeprowadzenia w Grecji referendum – po wyborach do parlamentu krajowego – dotyczącego ostatecznej nazwy FYROM.

Jeśli chodzi o sytuację na Cyprze, rozwiązanie europejskie powinno zdecydowanie obejmować wycofanie się wojsk i osadników tureckich z wyspy, a także rezygnację z systemu gwarancji udzielonych przez zaangażowane państwa. W przeszłości system ten dawał możliwość militarnej interwencji.

Jeszcze dalej na wschodzie rząd w Ankarze prowadzi agresywną politykę za granicą i autorytarną politykę wewnątrz kraju. Musi być jasne, że wszelkim formom agresji wobec państw członkowskich Unii

Europejskiej, w tym Cypru i Grecji, lub państw spoza Unii (np. Syrii czy Iraku), należy położyć kres. Turcja musi uznać podmiotowość Kurdów oraz zagwarantować im odpowiednią autonomię.

Zasadniczą wagę przykładamy do Partnerstwa Wschodniego, zwłaszcza odnośnie do **partnerów, którzy podpisali z nami układy o stowarzyszeniu** (np. Ukraina, Gruzja, Mołdawia), ale także w odniesieniu do innych partnerów, którzy mają odmienne potrzeby i punkty widzenia (np. Armenia, Azerbejdżan, Białoruś). Mamy podobne podejście do Partnerstwa Południowego, które charakteryzuje się większym zróżnicowaniem i nie można o nim zapomnieć. Musimy znaleźć realistyczne i dopasowane rozwiązania, aby **przyciągnąć do siebie kraje arabskie i północnoafrykańskie**. Unia powinna nadal uczestniczyć w bliskowschodnim procesie pokojowym. Wschodnie i południowe wymiary naszej polityki zagranicznej muszą być wyważone.

3.2 POLITYKA OBRONY I BEZPIECZEŃSTWA

3.2.1 a) Polityka obronna Unii Europejskiej skupia się przede wszystkim na wdrażaniu stałej współpracy strukturalnej (Permanent Structured Cooperation, PeSCo)

Narzędzie to zostało określone w traktacie lizbońskim, którego zapisy umożliwiają kluczowej grupie państw unijnych prowadzenie współpracy na polu obronności. Aktywacja przedmiotowego instrumentu nastąpiła w roku 2017. Chęć zaangażowania wyraziło 25 państw członkowskich (bez Wielkiej Brytanii, Danii i Malty). Stała współpraca strukturalna **pozwala grupie państw członkowskich podejmować wzajemne zobowiązania dotyczące większej koordynacji wydatków na obronność w związku z uczestnictwem w europejskich programach współpracy wojskowej oraz wzmocnieniem potencjału**

operacyjnego armii. W międzyczasie utworzono drugi mechanizm – Europejski Fundusz Obrony – z myślą o finansowaniu badań w sektorze militarnym (13 mld EUR). W czerwcu 2018 roku wprowadzono Europejską Inicjatywę Interwencyjną (EII). Uczestniczy w niej 9 państw, które zgodziły się na prowadzenie [wspólnych interwencji zewnętrznych](#).

Poza tym należałoby się postarać o [wdrożenie – na szczeblu europejskim – modelu regulującego i zabezpieczającego cyberprzestrzeń](#). Warto pamiętać, że cyberprzestrzeń stała się ostatnio polem konfrontacji, na którym ciągle odnotowuje się ofensywne działania skierowane przeciw systemom komputerowym państw, ich krytycznym systemom infrastrukturalnym lub firmom o strategicznym znaczeniu. Działania te mogą wywierać bardzo negatywny wpływ na naszą obronność i bezpieczeństwo zewnętrzne, a także prowadzić do niekorzystnych skutków systemowych i nieprawidłowego funkcjonowania naszych społeczeństw. Niewątpliwie ataki te staną się wkrótce jeszcze bardziej niebezpieczne. W związku z powyższym EPD powinna stać się podmiotem konsultacyjnym tak, aby – na poziomie europejskim – opracowany został skuteczny mechanizm reagowania na cyberprzestępstwa, wdrażano wspólną kulturę bezpieczeństwa informatycznego i podejmowano wytężone wysiłki na rzecz propagowania cyfrowego bezpieczeństwa kontynentu.

3.2.2 Walka z zagrożeniami terrorystycznymi

Od paru lat bezpieczeństwo jest największym zmartwieniem obywateli Unii Europejskiej, zwłaszcza po serii ataków terrorystycznych na naszej ziemi. Zagrożenia terrorystyczne wciąż gwałtownie się zmieniają. Mówimy tu o zagrożeniach polimorficznych, endogennych i egzogennych. Zagrożenia te są wielorakie, gdyż

terroryzm nie występuje tylko w jednej postaci. Mamy do czynienia z tzw. terroryzmem „islamistycznym”, ale również z terroryzmem prawicowych i lewicowych ekstremistów. Jeżeli mamy podjąć skuteczną walkę z tymi zagrożeniami, przeciwstawiając się atakom na europejskie wartości, musimy przygotować efektywne, wielorakie i skoordynowane odpowiedzi.

Zagrożenia terrorystyczne dotyczą nas wszystkich. Mają wpływ na całą Unię Europejską, ponieważ terroryści mogą swobodnie przekraczać fizyczne i niezdefiniowane granice. W związku z tym kwestią zasadniczą jest udzielanie europejskich odpowiedzi tak, aby nasza Unia mogła stać się prawdziwą przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

Oto nasze zalecenia:

- > Musimy opierać każdą politykę przeciwdziałania terroryzmowi o kluczową zasadę: **zachowanie równowagi między potrzebą bezpieczeństwa a poszanowaniem podstawowych praw i europejskich wartości!** Mając do czynienia z obskurantyzmem i odchodzeniem od europejskich wartości, naszym obowiązkiem jest obrona praw podstawowych i poszanowanie demokratycznych wartości! Jednym z praw podstawowych jest ochrona prywatności. Nie wolno nam wyrazić zgody na kształtowanie społeczeństwa objętego ciągłym nadzorem, w którym każdy obywatel jest o coś podejrzewany!
- > **Musimy maksymalizować wartość dodaną generowaną przez Unię Europejską, jeśli chodzi o wymianę informacji i kooperację!** Nie da się zwalczać terroryzmu bez współpracy i wymiany informacji. UE ma tu

do odegrania bardzo ważną rolę! Cel ten powinien zostać osiągnięty poprzez wykorzystanie i wzmocnienie odpowiednich agencji europejskich. Na przykład Europol powinien stać się prawdziwie europejskim podmiotem policyjnym, który posiada rzeczywiste kompetencje w zakresie wdrażania inicjatyw. Odnośnie do usług wywiadowczych EPD opowiada się za [stworzeniem Europejskiej Akademii Wywiadowczej \(Académie du Renseignement\)](#). Byłby to pierwszy istotny krok na drodze do wzmocnienia współpracy z myślą o powołaniu do życia – w perspektywie długoterminowej – prawdziwie europejskiej agencji wywiadowczej!

- > [Musimy dojść do źródła i zintensyfikować działania ukierunkowane na eliminację radykalizacji!](#) Nasze reakcje nie mogą się ograniczać do polityk bezpieczeństwa! Musimy prowadzić realne analizy zachowań społecznych – dotyczące integracji, dobrobytu socjalnego, zatrudnienia – aby dowiedzieć się, dlaczego obywatele – zwłaszcza młodzi ludzie – stają się coraz bardziej radykalni. Walka z radykalizacją wymaga też zajęcia się kanałami dystrybucji propagandy terrorystycznej (Internet, więzienia). Musimy wykorzystać całą wiedzę i dostępne zasoby do terminowego wykrywania radykalizmu i zapobiegania temu zjawisku, jak również do deradykalizacji w miejscach, w których radykalizacja już występuje.
- > Musimy pozbawić terrorystów źródeł finansowania i narzędzi! Zapobieganie atakom terrorystycznym wymaga odniesienia się do głównego źródła problemu, jakim jest finansowanie. Z tego powodu musimy prowadzić walkę na wielu frontach, tak samo jak robią to organizacje terrorystyczne. Poza tym UE musi wdrażać swoje polityki odpowiednio wcześniej, tak aby być o krok przed terrorystami, np. poprzez regulowanie pojawiających się kryptowalut.
- > Terrorysty muszą zostać uznani za winnych: wszystko na rzecz coraz większej harmonizacji między państwami członkowskimi! W ostatnich miesiącach, po upadku Kalifatu, pojawiła się zasadnicza kwestia „osób powracających” i postępowań sądowych prowadzonych wobec ludzi aresztowanych w Syrii, Iraku czy na terytoriach zamieszkiwanych przez Kurdów. Musimy też odnieść się do problemu ludzi wychodzących z więzienia. Każdego należy osądzić,

ale każdy ma też swoje prawa. Państwa nie mogą ignorować tego faktu. Unia musi działać, harmonizować sankcje w poszczególnych państwach członkowskich i definiować minimalne kary! Poza tym musimy poszerzyć uprawnienia przyszłej prokuratury europejskiej, tak aby mogła zajmować się terroryzmem i przestępstwami w skali międzynarodowej!

- > **Lepsza kontrola granic zewnętrznych UE:** Konieczność zabezpieczenia granic zewnętrznych Unii nie może prowadzić do mylenia pojęć migracji i terroryzmu. Pamiętajmy, że sprawcami 70% ataków są obywatele europejscy. Niemniej jednak Unia Europejska musi chronić swoje zewnętrzne granice, w szczególności w drodze europeizacji Frontexu, Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej!

3.3 GLOBALNE I PRAGMATYCZNE PODEJŚCIE DO MIGRACJI

Europa boryka się z jednym z największych kryzysów migracyjnych od II Wojny Światowej. Jego przyczyny są znane: zmieniające się interesy geostrategiczne, konflikty zbrojne, dyktatury, łamanie praw człowieka, nieadekwatne rządy, degradacja środowiska, zmiany klimatyczne, endemiczna bieda. Środki stosowane w ostatnich latach były jednostronne i doprowadziły do miernych skutków i ogromnych kosztów. Istnieją konkretne środki, które udowodniły, że skutki migracji nie mogą być traktowane w odosobnieniu. Migracja wymaga zastosowania uniwersalnego i zintegrowanego podejścia, które uwzględnia problemy przy jednoczesnym czerpaniu korzyści z imigracji. Do procesów decyzyjnych należy włączyć szczebel regionalny i lokalny. Władze regionalne i samorządowe są najbliższe ewentualnych problemów, potrzeb i kwestii związanych z rynkiem pracy. Wiedza ta jest kluczowym elementem humanizacji polityki migracyjnej.

To nowe i wszechstronne podejście EPD powinno opierać się o następujące osie:

3.3.1 Wspólna ochrona granic zewnętrznych

Układ z Schengen wymaga reformy. EPD opowiada się za wdrożeniem jednolitych standardów kontroli wdrażanych na granicach zewnętrznych, jak również za utworzeniem zintegrowanego systemu

zarządzania granicami. Poszukiwania na morzach, programy ratownicze i walka przeciw sieciom kryminalnym zaangażowanym w przemyt ludzi muszą być prowadzone w skoordynowany sposób. Działania Frontexu w ramach Eurosur (europejski system ochrony linii brzegowej) wymagają intensyfikacji. Państwa członkowskie powinny wymieniać się obrazami i danymi dot. sytuacji bieżącej na granicach zewnętrznych w czasie rzeczywistym.

3.3.2 Współpraca z krajami pochodzenia i państwami tranzytowymi

Prewencja u źródła to fundament zatrzymania fali imigrantów na europejskim wybrzeżu. Współpraca tego typu musi być prowadzona w różnych obszarach w celu opanowania przepływów migracyjnych. Należy zagwarantować pokój i bezpieczeństwo, promować demokratyczną konsolidację oraz stymulować rozwój gospodarczy wykraczający poza wsparcie rozwojowe. Nowy program ramowy partnerstwa w dziedzinie migracji zatwierdzony przez UE w lipcu 2016 r. przeszedł pozytywną ewaluację we wrześniu 2017 r. Sugerujemy dalsze wdrażanie tego programu, pogłębienie jego implementacji w priorytetowych krajach i stosowanie go w kolejnych państwach. Jeśli chodzi o angażowanie ekspertów w krajach pochodzenia i państwach tranzytowych, Unia prowadzi szkolenia cywilne i wojskowe oraz misje wsparcia demokratycznego w wielu krajach. Powinno być to kontynuowane i wzmacniane. Wreszcie, opowiadamy się za zwiększaniem świadomości i dystrybucją dokładnych informacji w krajach pochodzenia w odniesieniu do zagrożeń i kosztów związanych z nielegalnym przekraczaniem granic i pobytem w Europie. Należy się tu opierać na złych doświadczeniach samych emigrantów.

3.3.3 Zwalczenie nielegalnego przemytu imigrantów

Prawie 90% migrantów docierających do europejskich wybrzeży korzysta z usług lokalnych organizacji mafijnych powiązanych ze

zorganizowaną przestępczością na całym świecie. Te grupy przestępcze zajmują się przemytem ludzi, przemytem narkotyków i praniem brudnych pieniędzy. Należy więc stosować wszechstronne, multidyscyplinarne i transgraniczne podejście przy jednoczesnym wzmacnianiu współpracy operacyjnej w celu badania, ścigania i karania tych działań. Trzeba monitorować przepływy finansowe organizacji przestępczych oraz korzystać z nowych technologii do wykrywania nieprawidłowości na polu dokumentacji. Należy intensyfikować mechanizmy wypracowane na bazie planu działań w związku z przemytem migrantów i w ramach programu Eurojust dot. przemytu migrantów. Chodzi o wykrycie przeszkód w obszarze ścigania i współpracy sądowej.

3.3.4 Promowanie polityki powrotu, readmisji i reintegracji

Skuteczna i skoncentrowana na ludziach polityka powrotów jest najlepszym środkiem odstrasającym od nielegalnej imigracji zarówno dla samych imigrantów, jak i mafii oraz międzynarodowych organizacji przestępczych. W chwili obecnej polityka powrotu nie działa sprawnie, a przemytnicy o tym wiedzą. W związku z tym konieczne jest usprawnienie tych mechanizmów przez państwa członkowskie. Dobrze byłoby zacząć od zwiększenia współpracy operacyjnej i wymiany sprawdzonych rozwiązań pomiędzy państwami członkowskimi, agencjami UE oraz krajami pochodzenia migrantów. Państwa członkowskie powinny lepiej wykorzystywać potencjał Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej, dając jej prawo do repatriacji imigrantów do portów w bezpiecznych krajach, jak również Fundusz Azyłu, Migracji i Integracji z myślą o wspieraniu bezpiecznego powrotu. W związku z powyższym należy zwiększyć liczebność personelu FRONTEX-u (pamiętajmy, że docelowa liczba 10 000 członków w roku 2027 jest zbyt odległa). Należałoby również poczynić wyraźne rozróżnienie między zakresem odpowiedzialności i prawami humanitarnych organizacji pozarządowych, agencji europejskich i władz państw członkowskich.

3.3.5 Harmonizacja prawa azylu

Kryzys migracyjny uświadomił nam, że obecny system nie spełnia potrzeb. Osoby ubiegające się o azyl nie są tak samo traktowane we wszystkich państwach członkowskich. Prowadzi to do wtórnych przepływów ludności, „azylu na żądanie”, nieprawidłowości w systemie udzielania azylu oraz składania wniosków o azyl w wielu krajach, w tym w państwach, które już przyjęły zbyt dużą liczbę migrantów. Doprowadziło to w niektórych krajach do przywrócenia wewnętrznych kontroli granicznych. Trzeba ponownie opracować zasady udzielania azylu, dbając o to, aby odpowiedzialność była równomiernie rozłożona i aby żaden kraj nie znalazł się pod nadmierną presją, jeśli chodzi o zapewnienie lepszych warunków. Reforma tego typu uczyniłaby system azylowy efektywniejszym i ułatwiłaby walkę z nadużyciami. Rewizja systemu powinna doprowadzić do większej spójności procedur przyznawania azylu, standaryzacji warunków zapewniania ochrony międzynarodowej i warunków przyjmowania migrantów. Niezbędne jest dokończenie reformy wprowadzonej w ramach rozporządzenia dublińskiego, kluczowego elementu wspólnego systemu udzielania azylu, ponieważ określa ona, który kraj jest odpowiedzialny.

3.4 ZMIANA EUROPEJSKIEJ POLITYKI HANDLOWEJ NA RZECZ WIĘKSZEJ SKUTECZNOŚCI I AKCEPTOWALNOŚCI

Jednym z najważniejszych priorytetów nowego Parlamentu będzie dbałość o to, aby europejskie interesy handlowe były uwzględniane w bardziej przejrzysty i demokratyczny sposób. Unia Europejska powinna aktywniej reagować na bariery celne oraz być bardziej wymagająca, jeśli chodzi o przestrzeganie ustalonych norm. Obecny model tajnego negocjowania umów o wolnym handlu przez Komisję Europejską jest już nie do przyjęcia.

Z jednej strony obywatele czują się odsunięci od tematu: liderzy zatwierdzają mandaty negocjacyjne w atmosferze ogólnej obojętności, autoryzują ratyfikację traktatu odnośnie do elementów podlegających kompetencjom na szczeblu europejskim, po czym inicjują obywatelską debatę zmierzającą do ratyfikacji w Parlamencie elementów podlegającym ich kompetencjom. W zależności od rozwiązań stosowanych na szczeblu krajowym niektóre państwa członkowskie angażują w ten

proces – w mniejszym lub większym stopniu – parlamenty krajowe i opinię publiczną. Oddanie głosu obywatelom jest więc konieczne w czasach, gdy wolny handel stał się realnym problemem społecznym.

Propozycje Europejskiej Partii Demokratycznej są następujące:

3.4.1 Musimy oddać głos obywatelom, jeśli chodzi o wolny handel

Należy przypomnieć opinii publicznej kluczową rolę Parlamentu Europejskiego, który pełni funkcję narzędzia demokratycznej kontroli umów (ratyfikacja). Trzeba również pamiętać o koniecznym zaangażowaniu parlamentów krajowych, które odpowiadają za demokratyczną kontrolę organów wykonawczych (zatwierdzających mandaty negocjacyjne i umowy wynegocjowane przez Komisję). Debaty te powinny mieć miejsce przed udzieleniem mandatu Komisji, przez co staną się bardziej przejrzyste i konstruktywne. Parlament Europejski musi też opracować nowe procedury sprzyjające stymulowaniu debaty obywatelskiej, która będzie respektować różnorodność opinii, np. przy wykorzystaniu cyfrowej platformy obywatelskiej.

3.4.2 Promowanie umów nowej generacji na szczęblu europejskim

- > mają być to skuteczne narzędzia w zakresie zmian środowiskowych. Porozumienia paryskie powinny stać się warunkiem sine qua non, bez spełnienia którego umowa staje się nieważna. Będzie to realne zagrożenie dla podmiotów, które nie wywiązują się ze zobowiązań klimatycznych i unijnych: wolny handel tak, ale nie każda forma handlu;
- > które będą jeszcze bardziej restrykcyjne dla krajów rozwiniętych pod względem środowiskowym. Przedmiotowe umowy o wolnym handlu muszą charakteryzować się bardzo niskim negatywnym wpływem na środowisko naturalne. Przykłady: wykorzystywanie ekologicznych środków transportu i produkcji (transport morski i rzeczny, wykorzystanie gazu ziemnego, tryby produkcji przyjazne dla środowiska itd.);
- > gwarantujące państwom członkowskim prawo do zlecenia określonych przez siebie zadań; .
- > zapewniające wdrażanie zasady ostrożności w dziedzinie bezpieczeństwa żywności;
- > pozwalające państwom członkowskim mówić jednym głosem w rozmowach z głównymi graczami na scenie międzynarodowej (zauważmy, że Chiny stosują wobec Europy jedną strategię, zaś Europa stosuje 28 strategii wobec Chin).

Europejska Partia Demokratyczna (EPD), założona przez Francesco Rutellego i François Bayrou w roku 2004, jest centrową partią polityczną, która łączy partie polityczne oraz postanki i postów do Parlamentu Europejskiego, którzy chcą, by Unia Europejska była bliżej swych obywateli.

Jako ponadnarodowy ruch polityczny, EPD chce budować demokrację europejską na bazie wspólnych wartości pokoju, wolności, solidarności i edukacji, z dumą promującą swą kulturę w przyszłym świecie.

Członkowie EPD przygotowali wspólnie ten Manifest na wybory europejskie 2019, by przedstawić swoje propozycje dla lepszej Europy.

Współprzewodniczący

François Bayrou

Francesco Rutelli

Sekretarz generalna

Marielle de Sarnez

Delegat generalny

Gérard Deprez

Rue de l'Industrie 4 – B-1000 Bruxelles – Belgique

info@democrats.eu

 PDE / EDP – European Democrats

 @PDE_EDP

 europeandemocrats

www.democrats.eu

Opublikowano z pomocą finansową Parlamentu Europejskiego. Poglądy wyrażone w publikacji są poglądami jej autorów i nie muszą odzwierciedlać poglądów Parlamentu Europejskiego.